

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 339. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064703296/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Lussegæsterne larmede under det lave Loft, under Skyerne fra Birkebrændets Hede, fra Nattens Kuldeos i Klæder og Hår, fra Dampen af Ånde og Sved og Bordenes Dyrger af Mad og Øl og Gløgg.

Blussende Ansigter, Toupeér og Slørstel, nøgne Skuldre, Knægtes og Brugspatroners Uniforms-Knapper og Præsters Snipper kom og gik i Glimt fra Annstagerne, fra Væggens Girandoler og Loftets Kandelabre, i Glød fra Sancta Lucias Krone.

Ja, se dens Sol over Tågerens Hav, over de svedende Pander, de råbende og tyggende Munde, de gaffel- og bægervingené Hænder, over Gryn- og Blodpølserne, Flæske- og Ribbensstegene, Kartoffel- og Kålraabi-, Knække- og Palthrods-Dyrgerne, over Vin- og Brændevins-Butcherne, over Galten, med Laurbær-Kransen om sit blom-mende Fedt, uspiselig selv for en Vårmiændings Mave – Festens Symbol: den ufordøjelige Overflod!

År efter År mandedes Steffan den, Svinet på »Bjærgets«! I Aftes forkyndte dens Hvin, at nu var Festen oprundet i Jærnbåraland; i Dag samlede den sine Indbudne til dens Helligholdelse; i Møgen lokkede den de Uindbudte, ved sit Ådsel spigret til Stagen i Ulvegraven, i deres egen.

Men – Steffan klamrede Hænderne om sin Tallerken med den tygende Blodpølse, Lucia-Gaven, der før fyldte ham med Gru og Lede – *han* sad ved Tæppet ved »Spisebjærgets«, det *egentlige* »Bjærg«, som de Gamle havde søgt gennem det andet Timile-Skove, om Bord på »den lette Båd«, det hellige Skib: Madsnekken, der var steget af Vårnens Jærnskød, Frugten af dets blinde Nat!

Og selv en Blindfødt, der med Et ser: Lys, hvor han troede, der var Mørke – Venner, hvor han mente, der fandtes Fjender, stirrede Steffan rundt på *deres* Ansigter, som han havde svoret Had og Undergang: »Bjærgets« Herrer og Fruer, de Lydige og Kærlighedsløse! Og såe, hed af Anger og Tak, at de var hans Søskende, og Søskende indbyrdes, én Familie!

Ja se dér – »Poeten på Bjærgets, Farbroder Anselm, der havde sun-